

opnaaede Per ved sin Forbindelse med det salomonske Hus at blive en omtalt Person i København.

Nanny, der var begyndt at forvinde Forskrækkelsen efter Løjtnant Iversens Selvmord, var travlt paafærde for at lade sig udfritte. Hun havde hurtig gættet Sammenhængen og fandt en oprigtig Glæde ved at fortælle, at det var Jakobe, den Stakkel, der var bleven skammelig bedraget. I et paradisiske Sommerkostume med uskyldshvide, langt nedhængende Florsærmer og Englevinger paa Hatten foer hun ud og ind hos Venner og Bekendte og betroede dem som en Hemmelighed, de endelig ikke maatte lade gaa videre, at Søsterens Forlovede — det Afskum! — i Stedet for at rejse til Amerika havde forelsket sig i en Bondepige. Tænk! En almindelig Malkekomtesse! Med himmelvendte Øjne deklamerede hun:

„Han slukked' sin Sorg og fandt sin Trøst
paa Bunden af Sagosuppen.“

Blandt dem, til hvem Rygtet naaede ad Omveje, var Oberst Bjerregrav. Den gamle Krigsmand havde virkelig været fast bestemt paa at støtte Per i Kampen for hans store Fremtidsværk, ja i fornødent Fald at træde personlig i Skranken for det imod det københavnske Projekt. Men efterhaanden som Dagene gik, uden at han saa noget til ham, var han igen bleven betænkelig. Han harmedes over den Ufornuft, hvormed Per havde lagt sig paa Græs just nu, da hans Nærværelse var allermest nødvendig. I Begyndelsen havde han anset det for et nyt Udslag af hans ungdommelige Overmod; men efterhaanden gik det op for ham, at der maatte være noget alvorligt i Vejen, og da nu Efterretningen om den hævede Forlovelse naaede ham, blev han yderligere forstemt.

Jakobe var imidlertid i al Stilhed taget bort. Endnu før Per naaede København, var hun paa Vej til Berlin. Efter sin lange, fængselsagtige Ensomhed paa Landet følte hun endog den ked-sommelige Jernbanerejse som en Befrielse; og da hun om Aftenen kørte fra Stettinerbanegaarden hen til Central-Hotellet, var det med noget af en Vellystfornemmelse, hun følte Verdens-